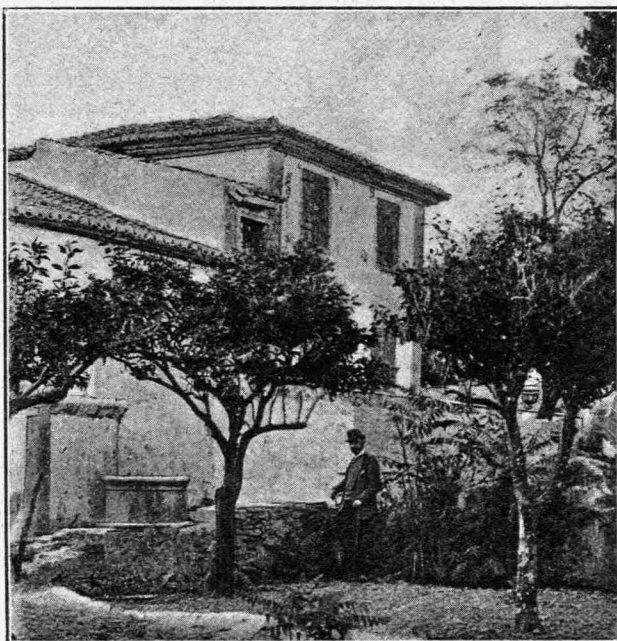

τῆς νήσου, τὴν ἐπόλησεν εἰς ἕτερον συμπατριώτην του· ἀλλὰ καὶ οὗτος ἀναχωρήσας κατέπι, τὴν παρέδωκεν εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ Λουδοβίκον Στράνην, εὐγενῆ Ζακύνθιον ἐπὶ τῷ ὄρει, νὰ νέμεται αὐτὴν κατὰ τὴν ἀπουσίαν του καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του νὰ τῇ τὴν παραδῶσῃ. Παρῆλθον ἐν τούτοις ἔτη πολλὰ καὶ ὁ ἰδιοκτήτης ἔχει μόνον δὲν ἐπαρῆλθον ἀλλ' οὐδ' ἔδωκέ ποτε σημεῖον ὑπάρξεως.

Ὁ Λουδοβίκος Στράνης, διαπρεπῆς λόγιος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ στενότερος φίλος τοῦ Σολωμοῦ⁽¹⁾ παρεχώρησε φιλικῶς τὴν οἰκίαν, τῆς ὁποίας οὕτω παραδόξως ἐγένετο κύριος, εἰς τὸν ποιητὴν, ποθοῦντα τὴν μόνωσιν. Ἐν ταύτῃ ὁ Σολωμὸς διέτρυψε διαδογικῶς ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ θέρους, μόνος μετὰ τοῦ πιστοῦ του ὑπηρέτου Λάμπρου, παρ' οὗ προφορικῶς ἠρύσθη πρὸ δεκαετίας, μεταξύ ἄλλων πληροφοριῶν περὶ τοῦ ποιητοῦ, καὶ ταύτην. Ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ ἔγραψε κατὰ τὸν Μάιον μῆνα τοῦ ἔτους 1823, ἐν διαστήματι ἐνδὲς μηνός, τὸν Ὑμνον καὶ συνέθεσε πλείστα ἄσματα τοῦ Λάμπρου του. Ὁ

(1) . . . ἐξ ἄλλου ὁ φίλος μου δὲν κάμνει πλέον χρῆσιν τῆς ἰταλικῆς ποιήσεως ἢ αὐτοσγεδιάζων διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς φίλους του· προσπαθεῖ δὲ παντὶ σθένει νὰ μορφώσῃ τὴν νεοελληνικὴν γλῶσσαν, ἔργον τὸ ὁποῖον ἀναμένεται μετ' ἀνυπομόνου προθυμίας ὑφ' ὄλων τῶν αἰσθανομένων ἐθνικῆν φιλοτιμίαν. Ἐν τούτοις ἠκρασθημεν ἐν τῷ ἰδιώματι τούτῳ καὶ τὸ ὀκτάστιχον καὶ τὸ τρίστιχον καὶ τοὺς ἀνομοιοκαταληκτοὺς στίχους, κατὰ τρόπον ἀναμιμνήσκοντα ἡμῖν τοὺς κλασσικούς. Ταχέως θὰ σοὶ ἀποστείλω τὴν Τριττὴν μάννα ἔργον πρωτότυπον, τοῦ ὁποίου αἱ στροφαὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀπαγγελλόμεναι, συνωδούθησαν πάντοτε ὑπὸ δακρύων.

15 Ἰανουαρίου 1832

Α. Στράνης.

πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ ποιητοῦ, ὅστις μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν του ἀσκηπῆς καὶ κλαίων ἴστατο πρὸ τοῦ ἐν τῇ ἐνταῦθα Πλατεῖᾳ τοῦ Ποιητοῦ ἀνεγερθέντος ἀγάλματος τοῦ καλοῦ καὶ μεγαλοῦ αὐθέντου του, ὡς τὸν ἀπεκάλει, μετὰ δακρύων μοὶ ὠρρίζετο εἰς τὴν ψυχὴν ποῦ ἔχει νὰ δώσῃ τοῦ Θεοῦ καὶ μὰ τὸν κόσμον ποῦ τὸν ἔχει, ὅτι, «ὅταν οἱ Τούρκοι εἶχαν πολιορκημένον τὸ Μεσολόγγι καὶ μεῖς ἀπὸ

τοῦ Στράνη ἀκούσαμε τῆς κανονίης, τὸ καλὸ μου ἀφεντικὸ ἔκλαιε σὰν παιδί καὶ μοναχὸς του ἐφώναζεν ἀπὸ τὸ βουνὸ «Βάστα καὶ μένον Μεσολόγγι, βάστα!» Μίαν ἄλλη μέρα εἶχα ἔτοιμο τὸ φαγητό, μὰ τὸ καλὸ μου ἀφεντικὸ δὲν ἤρχονταν. Τὸ φαί εἶνε ἔτοιμο, ἀφεντικὸ! τοῦ εἶπα: — Τί μου ἔχεις, Λάμπρο; — Πισσύνια καὶ χίλια καλὰ, ἀφεντικὸ μου. — Στὸ Μεσολόγγι πεινοῦνε, μοὺ ἀποκρίθηκε, κ' ἐγὼ θέλεις νὰ φάω πισσύνια; Δὲς τα τῆς σέρμπρας κ' ἐμὲ δὲς μου εἰληές καὶ ψωμί — καὶ ἔτρωγε ψωμί καὶ εἰληές τὸ ἀφεντικὸ

κό, μὰ τὴν ἄγρια ψυχὴ του!»

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Στράνη ἡ οἰκία περιήλθεν εἰς τὴν κληρονόμον αὐτοῦ, κυρίαν εὐπαίδευτον καὶ εὐγενεστάτην, τὴν χήραν τοῦ ποιητοῦ Ἰουλίου Τυπάλδου, τὸ γένος Δὲ Ρώση, ἥτις καὶ κατέχει τὸ πολῦτιμον τοῦτο ἱστορικὸν μνημεῖον μέχρι σήμερον. Ἐν τούτοις καλὸν θὰ ἦτο νὰ ληθῆ περὶ τῆς οἰκίας πρόνοια δημοσία καὶ νὰ ἐντειχισθῇ ἐπ' αὐτῆς πλᾶξ μαρμαρινὴ φέρουσα τὴν σχετικὴν μνημόσυνον ἐπιγραφήν.

Ζακύνθος

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΡΗ

(Ἐκ τῶν τοῦ Σολωμοῦ)

Μικρὸς προφήτης ἔρριξε σὲ κορασιὰ τὰ μάτια
Καὶ στοὺς κρυφούς του λογισμούς χαρὰ γεμάτος εἶπε:
Ἄν γιὰ τὰ πόδια σου, καλή, καὶ γιὰ τὴν κεφαλὴ σου,

Κρίνους ὁ λίθος ἔβγανε, χρυσὰ στεφάνια ὁ ἥλιος,
Δῶρο δὲν θάτανε γιὰ σὲ καὶ γιὰ τὸ μέσα πλοῦτο.
— Ὁ μμορφὸς κόσμος ἠθικός, ἀγγελικὰ πλασμένος